

[Gert Petersen.]

mig at være et forsøg på at krybe udenom, når man argumenterer på den måde, som hr. Poul Schlüter gjorde det.

Så har man sagt, at det dagsordensforslag, vi har stillet, er døgnfluejournalistisk aktuelt, eller hvordan det nu var. Dette dagsordensforslag er naturligvis påvirket af den givne situation. Jeg går ud fra, at da udenrigsministeren formulerede sin opfattelse, og da statsministeren formulerede sin i regeringserklæringen tidligere på året, da var det også påvirket af den aktuelle baggrund og den givne situation, at man fandt, at den første forudsætning for forhandlinger var, at bombeangrebene fra amerikansk side blev indstillet. Dengang var der ingen fra konservativ side eller fra venstres side, som talte om, at det var et ensidigt angreb på amerikanerne. Da var man enig om — deri har hr. Per Hækkerup fuldkommen ret — at dette var altså den danske regerings og det danske folketings politik i det spørgsmål. Da sagde man ikke noget om, da sagde hr. Per Federspiel ikke noget om, at den danske regering burde ikke tage stilling for den ene eller den anden part. Da tiltrådte man erklæringen fra statsministeren.

Men det skal erkendes — og det må føjes til som en lille korrektur til det, hr. Per Hækkerup sagde — at da disse spørgsmål blev diskuteret, dengang den forrige statsminister i oktober sidste år afgav sin regeringserklæring, da var der rigtignok fra konservativ side i ganske særlig grad voldsomme protester mod, at den daværende regering gik ind på den tanke, at amerikanerne betingelsesløst burde indstille bombeangrebene mod Nordvietnam som optakt til forhandling. Dengang var der modstand, dengang var der uvilje, dengang sagde hr. Poul Møller, den daværende politiske ordfører, at det måtte stride imod de tidligere vedtagelser, man havde gjort. Jeg kan ikke opfatte det dagsordensforslag, som er fremsat — uanset hvor velment det måtte være fra de 3 partiers side — som andet end en genspejling af den uvilje, man i hvert fald klart artikulerede fra det ene af de tre partier imod det, som var den forrige regerings politik, og som nu i hvert fald også er den nuværende regerings erklærede politik.

Jeg vil derfor fastholde den af os foreslåede dagsorden, som jeg synes siger det, der skal siges i den givne situation. Den går ud fra det, som er regeringens erklærede politik; den konstaterer, hvad der er alment tilgængelige kendsgerninger, og den slutter med at fortsætte ad den linje, som den forrige regering var slået ind på, og som den nuværende regering hævder at være slået ind på, for at vi igennem vores ord kan bidrage til, at den ulykkelige situation, som eksisterer i Vietnam, kan blive overvundet, bidrage til, at de spæde håb om forhandlinger, der er i øjeblikket, kan give sig praktisk udslag.

Jeg vil naturligvis meget gerne acceptere det ændringsforslag, hr. Per Hækkerup stillede, og som tager højde for den allerseneste udvikling, idet jeg dog vil tilføje, at netop den allerseneste udvikling er ikke nogen undskyldning for at ændre dette folketings politik og lægge et eftertryk andetsteds end dér, hvor det hidtil har været lagt, for så sikre kan vi ikke være på de oplysninger, som er indløbet. Jeg håber så sandelig, at de er rigtige, men 100 pct. sikre på dem kan vi ikke være, og under alle omstændigheder: disse oplysninger understreger kun, at der er forhandlingsmuligheder, og at det derfor er ekstra nødvendigt, at De Forenede Stater accepterer det minimumskrav, der stilles til forhandlinger.

Jeg vil lige tilføje til allersidst, at når hr. Poul Schlüter citerede U Thant, glemte han én ting, nemlig, at da FN's generalsekretær havde lykønsket præsident Johnson og lykønsket Hanoi til deres beslutninger, føjede han til, at for at virkelige forhandlinger kunne komme i gang, var det stadig nødvendigt, at bombeangrebene blev indstillet i hele Nordvietnam.

Jeg fastholder mit forslag til dagsorden med det af hr. Per Hækkerup stillede ændringsforslag, fordi indstilling af disse bombeangreb i hele Nordvietnam i øjeblikket efter alt at dømme — og det er en vurdering, som regeringen hidtil har delt — er nøglen til at få seriøse forhandlinger i gang.

Kai Moltke: Vedrørende spørgsmålene om sikkerhedspagten og de forpligtelser, vi har ifølge aftalerne af 23. oktober 1954, savner jeg et svar på: hvordan er ordlyden, hvilke